

nguyệt thực

*anh có thể đưa em về qua dòng sông nhỏ sợ
dòng sông thức giấc buồn phiền hờn tủi mắt
em sợ ánh đèn lão già thả lưới hứng đầy hàng
lệ xót xa thôi chẳng còn gì xin em đừng khóc
nữa những sợi buồn đã kín tim anh xin em đừng
khóc nước mắt bây giờ dành để mai sau cho
anh hôn bàn tay lần cuối cho anh choàng giải
tóc đăm mê đêm thì đen tình cũng đã chia lìa
lời nói bỗng cô đơn dần độn đêm cuối cùng sao
đêm quá trôi nhanh đôi chân nhỏ xin em đừng
dừng bước đừng quay nhìn dấu vết của sao băng*

*bảo tôi cho tuổi trẻ những nụ hôn nọc độc yêu
tình bảo tôi phanh ngực thở rồi bỏ đã đầy trong
phổi trong tim không khí quanh tôi nhiễm độc
vô tình tôi giết tôi đi tôi thù tôi lạ thế kỷ mai
này mới kết cỏ hoa đêm khuyên tôi ngủ đêm*

chài tình ái hào quang đêm lừ lợc đêm điều
ngoa tất cả cúi quanh tôi khùng khiếp một màu
đen tôi thềm ăn ánh sáng mặt trời cho mạch
máu không lạnh lòng đặc quánh cho tôi sống
để lại có chiều thấy dáng em xưa với màu môi
thoảng nụ răng ngà trong khóm cúc vàng trong
hoa thược dược dù làn da em đã chớm xanh xao
tôi vẫn chưa thể chết được nào đêm có bữa
trăm đường vây lối
đêm có ngàn mũi kim buốt nhọn tôi vẫn còn
đốt lửa hơ da để cùng đêm tra hỏi để yên tâm
nằm xuống cuộc đời
không còn gì đối thoại và nụ cười hứng trọn lệ
em xưa

anh có thể trở về cùng quê hương bè bạn đêm
quê hương tình tự chan đầy bè bạn đứng ngời
trao nhau điệu bộ trong ánh sáng đất trời giao
ngộ em vẫn còn tiếng hát trong xanh vẫn bàn
chân bước nhỏ thăm anh lời tình ái vẫn ngọt
ngào cuối mắt anh có thể trở về cùng đêm thôi
tra hỏi cùng em môi mời gọi quê hương rồi đeo
chiến tích đi xa trên cỏ non phai dấu ngựa già

bầy con cái ôm tràn pháo đỏ

*chim bay trong đêm mang trời ảo vọng vẫn dòng
sông đóm lửa chạy vòng này em này đêm này
con nước nuôi tròn tuổi sống những lưỡi dao
tâm sét cửa hồn gã phù thủy nâng cao dòng sáo
lũ rấn cúi đầu tình tự trên vai*

*vàng tim xanh mạch máu xoay chiều anh than
thở cùng đêm đêm không biết nói anh gọi miệt
mài ngôn ngữ quê hương mười ngón tay anh
ươn vàng cào cấu vách đá lũng sâu bè bạn gói
đầu này em này đêm đêm không đối thoại cô
độc nào bằng côi trú không em*

*khúc du vong gọi rừng gọi biển cành lá xôn xao
ngọn sóng thét gào làn da đỏ xanh xao cánh tay
nung nấu lửa*

*đêm thân trùng gõ xác ca dao thôi nhé em men
vị ngọt ngào từng phiến rụng từng ngôn từ gục
ngã có thể nào*

*đem thương nhớ lên cao nương cánh gió đưa về
em sâu muộn lên bản thiêng nghe tiếng khèn kỳ
diệu gọi hồn đêm đem ánh sáng ru đời anh*

*chợt thấy dòng sông thấp lửa thấy quê hương
bè bạn xa vời thấy tuổi hồng em thơm ngát nụ
cười bên khóm cúc vàng có bông vừa nở
nhưng biết đến bao giờ anh lại được đưa em về qua
dòng sông nhỏ tay cầm tay hôn em lần nữa lòng
xin lòng chái chuốt đăm mê*

*đêm thì đen đêm không biết nói thân thể quê
hương mảnh trời quánh đặc hồn anh rồi từ đó
lang thang lời du vong bi thiết võ vàng em có
lại hãy cùng đêm tra hỏi
dù đêm đã đen đêm không biết nói nước mắt
em làm đêm cũng phải tan em hơi em nhớ để
môi anh một đóa cúc vàng cho thân chết tương
tư mùi da thịt.*